

ГАЗЕТА ХАРКІВСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ АКАДЕМІЇ КУЛЬТУРИ БУРСАЦЬКИЙ УЗВІЗ



№1 (27), листопад 2014 року

ДАНИЙ ВИПУСК ГАЗЕТИ ПРИУРОЧЕНИЙ ДО 85-ої РІЧНИЦІ ХДАК

1929 3 Днем народження, Академіє! **2014**

ТРИБУНА РЕКТОРА

«Академія культури – сенс мого життя», –

говорить РЕКТОР Харківської державної академії культури, член-кореспондент Національної академії мистецтв України, заслужений діяч мистецтв України, дійсний член Міжнародної академії інформатизації при ООН, повний кавалер ордену «За заслуги», доктор історичних наук, професор **Василь Миколайович ШЕЙКО**.

– **Василію Миколайовичу, а що іще для Вас означає Академія культури, яке місце посідає у Вашому житті?**

– Якщо говорити коротко, – одне з основних, бо академія для мене – це і юність, і зрілість, і творчі злети, і здобутки, і робота. Академія – це значна частина мого життя. У цих священних, так би мовити, «намоленних» стінах пройшли десятки років, тут щодня проходить і точиться життя, тут ведеться боротьба за краще, це, справді, сенс мого життя!

– **Цього року Академія культури святкує своє 85-річчя з дня заснування. А якою академія прийшла до свого ювілею?**

– Якщо порівнювати Інститут культури, який був 25 років тому, і Академію культури, яка є сьогодні, то це абсолютно різні навчальні заклади. Тоді це був навчальний заклад фактично з одним факультетом – бібліотечним. Другий факультет, який готував фахівців для самодіяльного мистецтва СРСР, разом із СРСР пішов у небуття. Словом, існування інституту було поставлено на межу закриття.

Зараз Академія культури має 7 факультетів і більше 50 спеціальностей і спеціалізацій, що є неймовірно популярними. Візьмімо хоча б соціальну педагогіку або культурологію –

зараз усі навчальні заклади вважають за честь відкрити ці спеціальності, але саме ми були серед перших, хто почав випускати подібних фахівців, хто розробив і оприлюднив формули цих спеціальностей і направи їх досліджень.

На сьогодні в Академії функціонує аспірантура (з 1994 р.) з 9-ти наукових спеціальностей та докторантура (з 1996 р.) з 4-х наукових спеціальностей. Раніше не було і спеціалізованих вчених рад, а на сьогодні їх створено дві – із захисту докторських і кандидатських дисертацій у галузі культурології і мистецтвознавства та соціальних комунікацій...

Сьогодні Академія – це лідируючий вищий навчальний заклад IV рівня акредитації, який готує фахівців європейського зразка, фахівців, які користуються шаленим попитом не тільки в Україні, а й далеко за її межами, фахівців, які озброєні методикою отримання знань, механізмами самонавчання, саморозвитку і самовдосконалення.

Академія культури святкує своє 85-річчя, маючи потужний педагогічний колектив, маючи серйозні наукові школи, лідерами яких є відомі вчені, доктори і кандидати наук. Академія також славиться своїми чудовими колективами – хореографічними, музичними, театральними. Так, наприклад, студентський театр народного танцю «Заповіт» неодноразово виборював гран-прі, ставав лауреатом міжнародних конкурсів і фестивалів у Бельгії, США, Іспанії, Португалії..., а академічний хор студентів неодноразово виступав на сцені Національної філармонії України, ставав лауреатом і



дипломантом престижних конкурсів і фестивалів. Тобто нам є чим пишатися, ми з гідністю зустрічаємо свій ювілей!

– **А чи існують, на Ваш погляд, критерії віку вищого навчального закладу? 85 – це мало чи багато?**

– Усе у світі відносно. 85 для навчального закладу – це чималий вік, враховуючи, що багато вишів в Україні мають по 10, 20, 30 років. Я вважаю, що Академія на сьогодні перебуває в ейфорії свого розвитку і зрілості, у віці, коли вона видає наукові, навчальні доробки і готує висококваліфікованих фахівців для України в галузі культури та мистецтва...

– **І наостанок – традиційне вітальне слово ректора студентсько-педагогічному колективу з нагоди ювілею *alma mater*!**

– Бажаю всім здоров'я, яке є запорукою можливості подальшого вдосконалення і розвитку нашої роботи, творчих успіхів, натхнення, сімейного благополуччя, щастя всім, хто у нас навчається чи навчався, працює чи працював!

З В. М. Шейком розмовляла
І. А. Куриленко, викладач

25-РІЧЧЮ ДІЯЛЬНОСТІ ВАСИЛЯ МИКОЛАЙОВИЧА ШЕЙКА НА ПОСАДІ РЕКТОРА ХДАК ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ



*Бажаємо, щоб кожне починання
Було спішно втілене в життя!
Нехай людська повага і визнання
Крокують поруч з Вами в майбуття!*

*Хай радість приносить Вам кожна хвилина,
Від скрути – боронить молитва свята,
Щасливою буде життєва стежина
Для Вас і для ХДАКу – на довгі літа!!!*

Колектив ХДАК

РЕКТОР ОЧИМА СТУДЕНТІВ

Яким ми, студенти, знаємо нашого ректора?!

Ректор Харківської державної академії культури **Василь Миколайович Шейко** є постійним героєм нашої загальноакадемічної газети «Бурсацький узвіз». У своїх численних інтерв'ю він неодноразово зосереджував увагу на тому, яким же має бути сучасний студент, студент ХХІ століття. «Студенти, – за словами Василя Миколайовича, – зараз набагато прагматичніші і ніяк не гірші, ніж були у минулому: **якості** інші, **вимоги** інші, **цінності** інші. І тому треба з порозумінням ставитись до сучасного студента, бо він набагато цивілізованіший і грамотніший. Студент сьогодні може мати увесь світ перед очима, не виходячи з аудиторії все бачити, все чути і все розуміти. Можливості для серйозного розвитку зараз суттєво збільшились для молоді. І молодь, я думаю, виправдає всі наші надії, адже саме їй належить майбутнє».

Цікаво, а що ж думають студенти і випускники Академії культури про свого ректора, яким вони його знають?

Анастасія Волчкова, випускниця ф-ту культурології:

– Як відомо, кожна Альма матер повинна мати своє серце. Добре,

коли цим серцем є ректор, котрий не тільки досконало знає свою справу, а й користується великою повагою серед викладачів, студентів, всього наукового світу. Для мене, культуролога, Василь Миколайович є особливою людиною. Ще з перших курсів познайомилася із численними підручниками під його авторством, які надихають не просто на навчання, а й на наукову роботу. Дуже подобається те, що ректор завжди розмовляє українською мовою. Отже, знаю нашого ректора як провідного науковця, дослідника, гарного керівника та доброго друга всього студентства.

Олександра Шевченко, 5 курс ф-ту соціальних комунікацій:

– Василя Миколайовича часто зустрічаю в коридорах академії привітним і усміхненим. Він уособлює собою елегантного, ввічливого та ділового чоловіка. Здається, що народився саме для батьківства над нашої академією.

Юлія Костенко, 5 курс ф-ту соціальних комунікацій:

– Василя Миколайовича я вперше побачила на загальноакадемічному концерті, присвяченому 8 Березня. Мене дуже вразила його щира, кра-

сива і милозвучна промова, адресована жіночій аудиторії академії. Його вміння триматися на публіці та висловлювати свої думки захоплює. Він дуже освічена та інтелігентна людина.

Валерій Полковник, 4 курс ф-ту соціальних комунікацій:

– Уперше побачив ректора 1 вересня на посвяченні в студенти, де він натхненно розповідав нам про майбутній професійний шлях. Згодом неодноразово чув його красномовні промови про нашу Альма матер у телевізійних передачах. Мене приваблює стиль його мовлення, його харизматичність.

Андрій Степаненко, випускник ф-ту музичного мистецтва:

– У людині все повинно бути гармонійно: і зовнішній вигляд, і душа, і думки... Так, трохи перефразовавши А. Чехова, можу сказати, що наш ректор В. М. Шейко являє собою приклад для наслідування: приклад розумної, пунктуальної та інтелігентної людини, яка надихає нас, студентів, ставати кращими, як у своїй спеціальності, так і в житті в цілому.

КРУГЛИЙ СТІЛ

«Вища культурологічно-мистецька освіта в Україні: інноваційні стратегії розвитку»



На честь 85-річчя Харківської державної академії культури 24 жовтня відбувся круглий стіл із питань вищої освіти. Із доповідями виступили провідні вчені, кандидати та доктори наук ХДАК: В. М. Шейко, М.М. Каністратенко, Н. М. Кушнарченко, О.В. Кравченко, І.О. Борис, О.І. Чепалов, В.М. Щепакін та О.І. Романюк. Було обговорено шість базових тем: культурологічно-мистецька освіта у світлі Закону України «Про вищу освіту», культурологія в контексті кризи академічної ідентичності, збереження традицій корифеїв українського театру й кіно в умовах сучасної глобалізації, методологічні проблеми викладання хореології у вишах України, сучасні методології на заняттях із музичної критики, політична наука як навчальна дисципліна. Модерування дискусії здійснював ректор академії, д-р історичних наук, професор В.М. Шейко.

Учасники круглого столу відверто обговорювали питання щодо вищої освіти. Перший проректор ХДАК, професор М.М. Каністратенко, у своїй доповіді виокремив кілька ключових аспектів Закону України «Про вищу освіту»: поступова відмова від освітньо-кваліфікаційного рівня «спеціаліст» на користь «магістра», а також перехід від наукового ступеня «кандидат наук» до ступеня «доктор філософії». М.М. Каністратенко розкрив тему класифікатора професій, а саме – роботу науково-педагогічного складу академії щодо забезпечення відповідності отриманої у ХДАК освіти майбутній професії випускника.

О.В. Кравченко, професор, декан факультету культурології, окреслив базові проблеми обґрунтування дисципліни «Культурологія», зокрема запропонував розглядати «культурологію» як освітню й наукову дисципліну, обмежуючи її становлення географічними кордонами, а саме – Україною. Серед найгостріших питань – сприйняття «культурології» у науковому товаристві як незавершеного продукту; термінологічна плутанина; надмірна ідентифікація з радянською наукою та виникнення у зв'язку з цим ряду шаблонів. Доктор культурології, професор О.В. Кравченко запропонував кілька шляхів вирішення проблеми академічної ідентичності культурології: конкретизація предметної сфери «культурологія» в межах насамперед ХДАК; розширення спектру доцільності використання поняття «культурологія»; персоналізація навчального процесу; застосування резервів ситуативного менеджменту.

Провідним лейтмотивом доповіді декана факультету театрального мистецтва, професора І.О. Бориса була ідея збереження національної ідентичності українського театру, зокрема традицій світогляду. Одним із прикладів негативного впливу глобалізації автор доповіді вважає виставу «Криваве весілля» (за твором Гарсія Лорки) Мексиканського національного університету театру, музики і кіно. Ця вистава була продемонстрована на першому в Україні фестивалі-огляді театральних шкіл світу в 2008 р. у Київському національному університеті театру, кіно і телебачення ім. І.К. Карпенка-Карого. Відмовившись від можливостей власної театральної школи, вистава втратила свій колорит. Водночас ця подія стала поштовхом для усвідомлення вагомості власного менталітету та поваги до напрацювань побратимів національної школи театру й кіно.

О.І. Чепалов, д-р мистецтвознавства, професор кафедри народної хореографії у своїй доповіді висвітлював питання відносно нової наукової та навчальної дисципліни «хореології». Автор познайомив учасників круглого столу з розробленою ним програмою та виділив 3 основних аспекти: 1) розуміння танцю як явища культури, а не лише мистецтва; 2) перегляд історії виникнення танцю, а саме – перехід від застарілих уявлень (про походження танцю від трудового процесу) до об'єктивних (танець як наслідок фізіологічного розвитку людини, ритуалу); 3) дуалістичний розвиток «хореології» як теорії танцю та системи оцінок танцю.

Доповіді кандидата мистецтвознавства, доцента В.М. Щепакіна та д-ра політичних наук О.І. Романюка мали більш прикладний характер. В.М. Щепакін розкрив особливості наукової роботи магістрів кафедри в межах предмету «Музична критика». О.І. Романюк, у свою чергу, проаналізував еволюцію політичного виховання студентів ХДАК від радянських часів і до сьогодення. Автор наголосив на необхідності перегляду навчальних планів для різних спеціальностей, зокрема для менеджерів.

Після жвавого обговорення всі учасники круглого столу – декани факультетів, завідувачі кафедр, викладачі, бібліотекарі та студенти – були запрошені на урочистий концерт, присвячений 85-річчю академії.

**О. О. Косачова, канд. наук із соц. комунікацій,
викладач кафедри телебачення**

Двері знань нам відкриває, академія вітає!

ВІД РЕДАКЦІЇ: 1 вересня Харківська державна академія культури традиційно запросила викладачів, співробітників і молодь на урочисте посвячення першокурсників у студенти. До уваги читачів пропонуються відгуки-враження першокурсників-режисерів, які стали безпосередніми учасниками підготовки ритуалу посвячення вперше в житті ще до того, як їх посвятили в студенти під час самого святкового дійства. Це відбулося з ініціативи завідувача кафедри режисури, заслуженого діяча мистецтв України, професора Сергія Івановича ГОРДЕЄВА, який і задіяв одразу ж своїх майбутніх вихованців у роботі цьогогорічного свята Дня знань.

АЛЕКСАНДРА БАБЕЛЬЧУК:

– Первый день в академии и то, как пройдет праздник 1 сентября, играет огромную роль для каждого студента, так как это – общее впечатление об учебном заведении и его атмосфере.

Праздник в Академии культуры был проведен очень профессионально и торжественно! Мне понравился творческий запал, представительность и дисциплинированность старших курсов. Конечно же, это заслуга опытных и творческих преподавателей!

Очень хорошо, что первокурсники с первого же учебного дня смогли немного окунуться в атмосферу творчества: как говорить, прочувствовать все изнутри и быть не только зрителями, а и участниками праздничного действия, стать полезными своими талантами! Так, например, очень интересный ход получился с первокурсником Никитой Цивинским, который эффектно выехал на роликах и дал "первый звонок" для студентов.

Не могу не сказать про ребят 4-го курса, которые готовили ритуал Посвящения. Первая встреча с ними была очень приятной и запоминающейся! Нас радушно приняли, объяснили, что и как нам делать и "заразили" всех своим праздничным и светлым настроением!

В процессе репетиций была подготовлена чудесная концертная программа с ходулистами и профессиональным танцевальным ансамблем. По ходу праздника представители элиты студенчества, магистры, выносили книгу знаний – все первокурсники произносили торжественную клятву, которая поднимала дух каждого студента и настраивала его на плодотворную и успешную учебу! В заключение праздника был организован танцевальный флешмоб, который объединил всех поступивших в хоть и простом, но очень заводном, танце и еще больше поднял настроение каждому присутствующему!

ВАЛЕРИЯ ИВАСЕНКО:

– 1 сентября – день, который все ждали, и в то же время все боялись навсегда оставить позади счастливые моменты своего беззаботного детства и сделать шаг в самостоятельную взрослую жизнь. Ведь время не стоит на месте: когда закрываются одни двери, за ними открываются другие, и вот теперь мы стояли у порога чего-то нового, неизвестного, интересного. Наша встреча с академией была очень яркой. Все происходящее под руководством Сергея Ивановича Гордеева позволило окунуться в торжественную атмосферу студенческого праздника.

Уже с первого шага, выходя на площадку в колонне студентов, каждый ощутил этот волнительный момент. Режиссерами-постановщиками этого незабываемого действия все было настолько продумано до мелочей, что невозможно было отвлечься от происходящего: гармонично подобранные цвета, множество интересных решений, красивые костюмы, чудесные девушки в золотых



платях, в волосы которых вплетенные цветы, символы факультетов, умелые ходулисты... Огромная конфедератка привлекала наше внимание, каждый так и хотел постоять под ней. Клятва – тот самый обряд, с которым этот праздник преобразился и принял нужную окраску. Магистр, читающий нам клятву первокурсника, восклицал: «Каждый имеет право на успех в обучении!», – и мы с такой же отдачей повторяли концы фраз, соглашаясь с этим. При этом по одному представителю от каждого факультета необходимо было подтвердить клятву, поставив свою подпись гусиным пером (текст клятвы был написан на художественно выполненном свитке!). После этого прозвенел первый звонок нового учебного года! А последней точкой праздника стал флешмоб...

Мы смотрели на старшекурсников, которые приготовили для нас это торжество и восхищались. У нас был особый повод для гордости, так как эти студенты учатся по нашей специальности. Готовя этот праздник, они нам передавали традицию подготовки и проведения Дня знаний. И мы почувствовали на себе всю ответственность и важность нашей будущей миссии. Мы – дети искусства. Именно мы



одни из немногих будем воспитывать в обществе духовность, на нас возложены огромные надежды. Кто, как не мы, будем нести в социум культуру? Без нее народ как без души. Главное – не свернуть на неверный путь, ведь, как говорил Оскар Уальд, «артист – либо священнослужитель, либо паяц!»

ЯРОСЛАВ АНДРЮЩЕНКО:

– Что такое первое сентября? Это еще один понедельник, начало недели, первый день осени, рабочие будни и просто дата в календаре. Так этот день выглядит для многих, но не для нас, первокурсников. А для всех нас и для меня лично это волнительное торжество, связанное с какой-то новой ступенью нашей жизни, наверное, самой яркой и запоминающийся фазой существования человека. Недаром, говорят, что студенчество – это лучшие годы, и они сформируют тебя как личность. И представьте, каково стоять на праздничной линейке, понимая, что все то, о чем ты столько раз слышал, непосредственно коснулось тебя. Это как читать сотню раз подряд ребенку сказку, а потом один раз показать, как она выглядит наочно.

А сам торжественный по атмосфере праздник для нас устроили старшекурсники. Они работали не одну неделю, чтоб сделать такую незабываемую церемонию посвящения в студенты, какую, скорее всего, хотели получить сами для себя в свое время, когда были «зелеными» первокурсниками. На День знаний, 1 сентября, нас ждало много интересного: ходулисты, зажжение огня, подписание клятвы первокурсника – все это не выглядело вторично, не было ощущения того, что ты это все уже где-то видел. Тяжело удержать внимание 200 человек, тем более 17-летних молодых людей «с шилом» в знаменитом месте, но организаторам это удалось на славу! Каждый будущий студент был полностью погружен в это действо и ни на секунду даже не задумывался на счет подлинности реквизита или еще каких-то бутафорских вещей, которые выглядели как самые настоящие раритетные реликвии студенчества.

Прошло три месяца, а я все так же тепло и ярко вспоминаю мой первый день в Академии культуры!

ВЛАДИСЛАВ ПАВЛОВ:

– Вечером 24 августа мне позвонил мой одноклассник Ярослав и сообщил, что завтра нужно приехать в академию, так как 4-му курсу нужна помощь в постановке праздника 1 сентября. Я, не долго думая, согласился. На следующий день началось моё знакомство с академией. Очень интересно было наблюдать

за трудоёмким и невероятно сложным процессом постановки праздника. Сплошным удовольствием было наблюдать за работой профессионалов -- преподавателей нашей академии, которые подобно дирижёрам управляли творческим процессом и давали советы старшекурсникам. Через несколько дней репетиций я постепенно стал вливаться, знакомиться с ребятами из старших курсов и чувствовать себя как рыба в воде. Теперь я стал действительно переживать, чтобы всё прошло на высшем уровне и публика по достоинству оценила тяжёлый труд студентов и преподавателей.

Несмотря на то, что я знал, что будет происходить на празднике, 1 сентября всё воспринималось совершенно по-другому, репетиции с этим не могут сравниться. Всё заиграло абсолютно другими, яркими красками. Воедино слились выступления прекрасных танцоров, вокалистов, ходулистов. Кульминацией стала клятва студентов и поздравительная речь ректора академии Василия Николаевича Шейко, преподавателей и магистров академии. Я будто снова ощутил те эмоции, которые испытывал, когда впервые пошёл в школу. В этот раз я уже был взрослым, но все равно меня ждало впереди что-то совершенное новое, неизведанное и от этого было странное, даже детское, волнительное чувство. На выпускном вечере в школе я ощутил, что на этом заканчивается моё детство. Когда же я стоял рядом со своими одноклассниками на посвящении нас в студенты, я осознал, что делаю первый серьёзный шаг во взрослую жизнь.

Вместе с радостными эмоциями меня переполняло волнение, очень хотелось, чтобы всё прошло на высшем уровне. Участвуя в процессе воплощения замысла режиссеров, я видел «эту кухню» изнутри и узнал, скольких сил было вложено в праздник. Поэтому держал кулачки, чтобы не дай Бог не случилось никаких неожиданных проблем. Когда я услышал, что несколько новоиспеченных студентов за моей спиной, не стесняясь, громко обсуждали посторонние темы, не обращая внимания на происходящее на сцене, я воспринял это как личную обиду. Я отвел их в сторону и объяснил, что в этот праздник вложен огромный труд, поэтому стоит проявить уважение к окружающим и не мешать им наслаждаться зрелищем.

После праздника ко мне подошёл мой отец. Я хотел поинтересоваться, понравилось ли ему наше посвящение, но он опередил меня. Отец сказал, что всё было на высшем уровне, он тронут и горд, что я буду учиться в Академии культуры. Именно тогда я понял, что не ошибся с выбором пути и не зря решил связать свою жизнь с режиссурой.



СПРАВЖНЄ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКЕ СВЯТО ДО ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПИСЕМНОСТІ ТА МОВИ

Загальновідомо, що мистецтво слова покликано одухотворяти кожну особистість, відкривати їй шлях до загальнолюдських цінностей. І як приємно усвідомлювати, що вивчення української мови та літератури посідає одне з важливих місць у системі академічної підготовки висококваліфікованих фахівців з будь-якої спеціальності. Погодьтеся, без глибокого і всебічного освоєння мови та літератури повноцінне формування творчої особистості чи то бібліотекаря, менеджера, культуролога, актора, режисера, хореографа, музиканта... є практично неможливим. Як же прищепити інтерес студентів до багатомірного світу українського слова, передати їм свою любов до української мови, культури, виховати в їх душах гордість за свою державу і за свій народ? Одним із найефективніших способів організації плідного навчального процесу, як на мене, є звітні, підсумкові літературно-мистецькі вечори, які передбачають яскраву театралізовану гру, інсценізацію уривків з творів українських письменників, виразне декламування поетичних творів, музичний супровід... Значущість такого заходу надзвичайно велика. Студенти мають чудову можливість продемонструвати вже набуті знання, розвинути свої ораторські здібності, вміння кон-



тактувати з аудиторією і до того ж вони можуть проявити себе як творчі особистості.

Ініціюючи проведення таких літературно-мистецьких вечорів в академії, я щоразу переконуюся, що сьогоденне студентство потребує такого культурного життя! Значущість такого заходу, як на мене, надзвичайно велика, адже він є невід'ємною частиною навчального процесу. Як підказує власний досвід, щось пережите людиною стає кращим поштовхом до читання, до зацікавлення національною літературою чи культурою. Приємно усвідомлювати, що подібні творчі зустрічі активно популяризують українське слово, крізь призму нетрадиційної театралізованої гри вони показують, що українська мова – це мова без суржику, мішанини та покручів і говорити нею сьогодні – це модно, стильно і до того ж – обов'язок кожного громадянина України, який має пишатися рідною мовою, культурою, літературою...

«Рідне слово – України слово» – саме під такою назвою в Харківській державній академії культури пройшов цьогогорічний літературно-мистецький вечір, присвячений Дню української писемності та мови.

11 листопада... Малий актовий зал академії переповнений глядачами... Усі очікують від творчої зустрічі чогось особливого, грандіозного, неперевершеного... А учасники вечора, незважаючи на емоційно-напружений стан, внутрішні хвилювання, перебувають у святковому настрої. Їхні усміхнені обличчя свідчать про повну готовність розпочинати вечір. І ось довгоочікуваний вечір... починається... Ведучі вечора Наталка Васильєва (випускниця ф-ту бібліотекознавства, нині – співробітниця загальноакадемічної бібліотеки та Анастасія Перевозник (1 курс ф-ту кіно-, телемистецтва) вітають усіх зі святом рідної мови і пропонують поринути у безмежний і неповторний світ мелодійного українського слова і в цілому – української культури. Оригінальні українські костюми учасників, цікава сценографія з перших хвилин захоплюють увагу глядачів і змушують забути про все, окрім того, що відбувається на імпровізованій сцені.

Так, затамувавши подих, глядачі слухали народні українські пісні, а також романтичні інструментальні мелодії у





виконанні студентів 2 і 3 курсів факультету музичного мистецтва – **Павла Гаряжи** («Дивлюсь я на небо», акомпанемент (фортепіано) – **Ніна Юрївна Федорова**, викладач кафедри інструментів, духового та естрадного оркестрів ХДАК), **Інні Дриль і Аліси Печенікіної** («Знову осінь», акомпанемент (фортепіано) – **Ірина Геннадіївна Давидова**, викладач кафедри українського народного співу), **Валерії Рубан, Тетяни Смаль, Аліни Павленко, Анастасії Лян** («Ой вишневому саду»), **Олени Сорокіної** (бандура). Емоційно прозвучала інструментальна музична композиція у виконанні **Івана Денисюка, Сергія Рочева, Олександра Федорова, Вадима Ронського**. Нікого не залишило байдужим щире й барвисте музичне слово (українська народна пісня «Несходило вранці сонечко» та церковний гімн України «Боже великий, єдиний»), що линула з глибини душі молодих музикантів спеціальності «Хорове диригування» – **Бакай Ольги, Глухівської Юлії, Гребіняка Ростислава, Демченко Ганни, Демченко Ольги, Ковальської Ірини, Козлової Ніни, Кожем'якіної Анастасії, Степаненка Богдана, Плотнікова Сергія, Поротько Ганни, Борисенка Василя, Гаркавенко Ірини, Колісник Таїси, Осадчого Олександра, Сорокіної Наталії, Тарасенко Вікторії, Шишкіна Олексія**.

Неабиякі акторські здібності проявили студенти під час інсценізації уривків з творів українських письменників та виразного декламування поетичних творів. Так, натхненно доносили думки й почуття відомих поетів щодо невимовної краси рідного слова **Марина Ігнат'єва** (3 курс, ф-т музичного мистецтва), **Аліна Левченко** (2 курс, ф-т соціальних комунікацій), **Уляна Зозуля**



та Людмила Чоха (3 курс, ф-т соціальних комунікацій), **Володимир Місяченко** (2 курс, ф-т хореографічного мистецтва), **Феодосія Шейна та Юрій Сіроха** (3 курс, ф-т хореографічного мистецтва). Неповторний почуттєвий світ Євгена Шморгуна майстерно передала **Ольга Снегеренко** (2 курс, ф-т управління та бізнесу), інсценізувавши уривок «Русалочий квіт» за мотивами творів письменника.

Цьогорічне ж святкове дійство порадувало глядачів розмаїттям номерів. Так, окрім яскравої театралізованої гри, чаруючого українського співу та неперевершеної гри на музичних інструментах, творчу атмосферу вечора було урізномбарвлено ще й хореографічною композицією «**На Івана Купала**»... Номер із своєрідним стилем, шармом і непередбачуваною національною енергетикою подарували глядачам студенти 3 курсу ф-ту хореографічного мистецтва – **Катерина Полянська, Катерина Брень, Аліна Радалова, Валентин Цариковський, Владислав Андрієнко, Маргарита Гармаш та Олександра Штих**.

У рамках святкування Дня української писемності і мови у ХДАК було також нагороджено дипломами переможців I (внутрішньоакадемічного) етапу V Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка. Переможцями стали: **Надія Ківшар** (3 курс, ф-т соціальних комунікацій), **Катерина Грущенко** (3 курс, ф-т управління та бізнесу) та **Марія Ільїнська** (3 курс, ф-т кіно-, телемистецтва).

Отже, хочеться вірити, що такі творчі зустрічі допомагають і учасникам, і глядачам по-особливому відчувати красу української мови, спонукають до того, щоб ми активно використовувати її в повсякденному житті, при цьому відчували себе справжніми українцями, які пишуться своєю національною літературою, музикою, культурою, рідним словом – словом України!

І. А. Куриленко, викладач

Так, це моя Академія!

Я ще жодного разу не пошкодувала, що зробила крок у своє професійне культурологічне майбутнє разом із Харківською державною академією культури.

Академія культури – це не просто місце, куди ми приходимо вчитися. Тут є своя особлива атмосфера. Тут і навчання, і життя, і робота, і творчість, і спорт...

Академія допомагає мені розставити ціннісні пріоритети, навчитися ширше орієнтуватися в навколишньому світі, повністю усвідомити свою роль і призначення в житті, навчитися краще взаємодіяти з оточуючими людьми, привчитися до самовдосконалення... Для мене академія є одним із способів пізнати людей і саму себе в цьому житті. Академія – відмінний «мотиватор», бо змушує діяти, боротися і кожен раз доводити право на існування своєї індивідуальності. А головне – академія дає можливість кожному зрозуміти самого себе! Звичайно, чималу роль відіграє отримання знань, якісної освіти. ХДАК – це професійний і життєвий шлях. Я вступила на цей шлях і свято вірю, що гідно ним пройду.

Катерина Демченко, ф-т культурології, 4 курс



Не забуду рідну Академію!

Уже настав третій рік мого студентства. І, як кожен студент, я не можу не цінувати свою *Альма матер*. Адже саме з неї починається захоплюючий і тернистий шлях у доросле життя.

Щодня прокидаєшся рано-вранці, аби встигнути на першу пару, а додому вертаєшся з новими знаннями і купою домашнього завдання. Такий розпорядок давно є звичним, і непросто представити собі щось інше.

Усе в академії стало рідним: високі стіни з класичними світильниками-свічками, парк на другому поверсі та невеликі затишні аудиторії.... Академія – це чудове місце зустрічі з одногрупниками та товаришами з інших факультетів.

Дисципліни захоплюють. Нас знайомлять із особливостями функціонування архівів та правилами аналітико-синтетичної обробки документів, викладають тонкощі інформаційної діяльності та норми складання бібліографії. Чимало часу минає за комп'ютером при створенні електронних таблиць або вивченні тенденцій електронної комерції. А за роботою в графічному редакторі можна уявити себе дизайнером. Доволі цікаво спостерігати за роботою студентів творчих спеціальностей...

Я навчаюся лише 3-й рік, але вже впевнено можу сказати, що рідну академію я не забуду.

Альона Єріна, СК (ДІД), III курс



Моя улюблена Альма матер

Майже 24 години, 7 днів на тиждень... Ніхто з студентів інших факультетів не присвячує стільки часу Харківській державній академії культури. Хореографи всіх напрямків сплять, їдять, кохають, дружать, плачуть та сміються в її стінах. Кожен педагог для нас уже став другою мамою і татом – завжди вкаже на недоліки та похвалить за здібності.

Заходячи до роздягальні будь-якого курсу, будь-якої кафедри, ви побачите, як хтось готує комбінацію на урок, хтось снідає в кутку, хтось переписує лекції у шпигаті, а хтось і взагалі спить на лавочці. Коли ми вступили до академії, ми зустріли багато однодумців, друзів, кохання, земляків та навіть родичів. У нашій *Альма матер* проходять найяскравіші моменти нашого життя. Завдяки академії, ми постійно знайомимося з цікавими видатними особами, беремо участь у різноманітних конкурсах, фестивалях та концертах, а також отримуємо багаж знань, який неможливо оцінити.

Незважаючи на те, що нам треба ще багато чому навчитися та багато що пізнати, ми з повною відповідальністю можемо заявити, що роки, проведені в стінах нашої улюбленої академії, стануть незабутніми на все життя і навіки залишаться в наших серцях!

Катерина Лазутіна, ф-т ХМ, 3 курс, група 5-С



Академія – мій другий дім

Харківська державна академія культури для мене – не просто вищий навчальний заклад, де я отримую освіту. Вона вже давно в моєму серці, вона – як другий дім, куди хочеться повертатися знову і знову, як родина, за якою завжди сумуєш, як Батьківщина, дана Богом.

Із самого дитинства я прагнула до мистецтва: вдома кожного дня і співала, і танцювала, і вірші читала – бабуся, дивлячись у майбутнє, казала: "Буде артисткою". У п'ять років я почала займатися у зразковому ансамблі сучасної хореографії "Сонечки", де я і виплескувала всю свою творчу енергію у танець. Йшли роки, а танці так і залишалися моєю улюбленою справою, і я почала міркувати про своє майбутнє: воно обов'язково має бути пов'язане з хореографією. Я дізналася від своїх старших колег про Харківську державну академію культури, і мені дуже закортіло сюди потрапити. І ось школа вже за плечима, а попереду вступні іспити... я хвилююся, адже навчатися на контрактній основі я не маю змоги, тож моя ціль – "бюджет". Було важко – конкурс великий і всі абітурієнти дуже здібні, матеріал складний, а часу на його запам'ятовування обмаль. Та в житті завжди нічого просто не дається. Я не вступила... Спочатку дуже засмутилась, але згодом зрозуміла, що треба не сумувати за втраченою можливістю, а працювати над вдосконаленням своєї майстерності. Увесь той рік я тренувалася, відвідувала майстер-класи та семінари з різних стилів хореографії, щоб досягти успіху на майбутній рік. І мої старання не були марними, хоч і з другої спроби, але мені вдалося здійснити свою мрію: я стала студенткою хореографічного факультету Академії культури. Для мене відкрився новий світ, повний яскравих вражень: цікаві дисципліни, досвідчені викладачі, веселі й талановиті студенти. Звичайно, спочатку було складно: вдень – пари, ввечері – ансамбль, та коли вже на першому курсі тебе запрошують взяти участь у зйомках популярного танцювального телепроекту, можна трішки і знехтувати сном. Мій улюблений предмет серед



усіх – це мистецтво балетмейстера, адже в рамках цього предмету ми можемо втілювати в життя свої балетмейстерські задуми, творчі ідеї, а також це вдала можливість проявити свої хореографічні та акторські здібності. І саме через цей предмет інколи ми мусимо затримуватися в академії на репетиціях до пізнього вечора. І взагалі хореографи так втомлюються на практичних парах, що можуть навіть заснути на лекції, а якщо там відпочити все ж таки не буде змоги, то в нас завжди є «залізний» варіант – сон у роздягальні. Частенько заходячи в нашу роздягальню, я бачу дівчат, які, згорнувшись, як кошенята, сплять на устеленій матами підлозі в перерві між парами та ансамблем. Так, в академії тепла, майже домашня атмосфера – ми часто, сміючись, називаємо академію другою домівкою. Дійсно, проводячи тут по десять годин на добу, помічаєш, як ці стіни стають такими рідними. Академія привчає багато працювати, тому на кінець літніх канікул вже набридає відпочивати і хочеться скоріше повернутися до друзів і викладачів, щоб плідно провести новий семестр.

Академія – це маленька планета із своїм бурхливим життям, яке стає невід'ємною частиною свого власного. Закінчивши навчання, я буду сумувати за часом, проведеним у цих стінах, за друзями та викладачами, і через роки буду нести горде звання випускника Харківської державної академії культури!

Софія Зверева, факультет ХМ, 3 курс, група 5-С

КВИТОК ДО КИЄВА

8-9 листопада 2014 року студенти та викладачі факультету хореографічного мистецтва взяли участь у IV Всеукраїнському фестивалі-конкурсі народної хореографії імені Павла Вірського, який традиційно проходив у Києві. На цьому заході Харківську державну академію культури представляли ансамбль народного танцю «Заповіт», ансамбль сучасного танцю «Естет» і викладач кафедри народної хореографії Ірина Сергіївна Пісклова. Учасники блискуче показали себе, чим викликали бурю позитивних емоцій у глядачів і членів журі. І як наслідок – ансамбль «Естет» і Пісклова І.С. посіли призові місця у категоріях «Стилізація» та «Сольний танець», а «Заповіт» виступив на гала-концерті як володар Гран-Прі III Всеукраїнського фестивалю-конкурсу народної хореографії імені Павла Вірського. Глядач отримав масу позитивних емоцій, а наші студенти не тільки насолодилися красою столиці, а й набралися досвіду у своїй галузі.

У конкурсі брали участь колективи як професійні, так і аматорські: різного віку, з різних міст України (Луганська, Полтави, Харкова, Києва, Одеси, Херсона, Миколаєва, Вінниці). Цей фестиваль зібрав в одному місці масу людей із різних міст, щоб показати наскільки ми дружні й наскільки в нас спільного, незважаючи на різницю в переконаннях.

Катерина Лазутіна, факультет ХМ, 3 курс, група 5-С



Big ХДАК до Світловодського «Моря»

Більшість людей манять далекі країни: Німеччина, Італія, Люксембург, Єгипет... Але це всього на всього черговий подих моди, – місця, які не всім «по кишені». Завдяки нашій практиці та її керівникам я переконалася, що на теренах України є чудові локації, які набагато приємніші за сучасні модні тренди.

Почалася наша подорож звичайним липневим ранком... від місця, де ми всі познайомилися, знайшли друзів, а то й коханих... від місця, яке назавжди залишить автограф у нашому серці... від місця, яке частково стало нашим другим домом – від АКАДЕМІЇ КУЛЬТУРИ.

Після тривалої поїздки автобусом нам випала прогулянка парком колишнього маєтку в Качанівці Чернігівської області. Відпочили від суєти в місцях, які надихнули композитора Михайла Глінку написати оперу "Руслан і Людмила" і де Микола Гоголь вперше на публіці прочитав повість "Тарас Бульба". І як сказав М.Костомаров: «Качанівка – це вирій, куди зліталися таланти». ...Маєток у Качанівці – єдиний в Україні, який уцілів у комплексі, незважаючи на війни та революції. До палацу веде вимощена плиткою центральна алея, з іншого боку якої споруджена єдина в Східній Європі церква Георгія Хозєвіта. Вона була родинною усипальницею Тарновських. Незважаючи на

десятилітнє запустіння, маєток вражає своєю красою та величчю. Качанівка вабить, зачаровує і дає чудові емоції...

Хоча більшу частину дня ми провели в автобусі, перший день практики виявився насиченим.

...Чернігів – одне з найкрасивіших міст України. Місто це невелике, зелене, тихе й затишне. Про Чернігів можна писати безкінечно. Приємно порадувало те, що місцева влада забороняє будувати багатоповерхівки, щоб не псувати чаруючу панораму міста. ...120 сходиночок – і ми біля вічного полум'я на Болдиній горі (ніяк не можемо позбутися звички рахувати сходи). З гори відкривається вид на місто з висоти понад 40 метрів. Чернігів приємно вразив всю нашу групу і залишив тільки приємні спогади. Хочеться відзначити те, що сама я з Чернігівщини і відвідувала це місто більше ста разів, але чомусь не долюблювала його. Практика ж допомогла подивитися на Чернігів по-іншому, завдяки неповторним двом дням я полюбила його.

...Київ... Дніпро... Арка дружби народів... Києво-Печерська лавра... Софія Київська... Вразила Оранта – берегиня Софії Київської. «Поки стоїть Оранта, стоїть і Софія».

Далі наш маршрут лежав до Острога. І відразу ж згадується Острозька академія... Друкарство... Замкова гора... Але, на мій погляд,

в Острозі ніщо не зможе зрівнятися з Музеєм книги та його неперевершеним екскурсивним. «Ви можете перебивати, питати мене. Все добре. Ви вдома.», – так радісно зустрів нас Анатолій Сергійович... У музеї понад шість тисяч книжок і кожна з них унікальна. У цьому році нам, практикантам, випала незвичайна можливість побачити перший у світі «Вишитий Кобзар» (1840 року). Цей шедевр виготовили рівненські майстрині – **Олена Медведєва (авторка ідей) та Ганна Тимошок (художниця)**. Художницям вдалося не лише зберегти **правопис та шрифт видання**, але й доповнити його ілюстраціями – картинами з ранньої творчості Т. Шевченка. **Вінцем** неперевершеної роботи є вишитий автопортрет молодого поета – 48 сторінок... три кілограми...

В Острозі ми поплакали, слухаючи трагічну історію Галечки, і посміялися, дізнавшись, що «асфальт» у перекладі з давньоукраїнської означає «смола жидівська».

...І знову автобус... Скит святої праведної Анни... Почаївська лавра, де екскурсивно-семінаристський порекомендував нам читати життя святих і брати з них приклад.

...Бруківка... Квіти... Музика... Ароматна кава... Площа Ринок. Ми у місті, яке захоує в себе з першого погляду... Ми – у Львові... Прогулянка по середньовічній



площам та затишними вуличками Львова. Собори, церкви, палаци захоплюють своєю архітектурою, історія – драматизмом. Цікавих пам'яток, красивих будівель, затишних кав'ярень і смачних ресторанів тут так багато, що їх і не злічити... А далі – віденський класицизм, утілений у Ратуші... Оперний театр... Музей Андрія Шептицького.

А ще на нас чекала маленька львівська Італія, тобто «Королівська кам'яниця» або кам'яниця Корнякта, збудована в XVI ст. Цей палац знаходиться на Площі Ринок у шість вікон на фасаді, що говорить про заможність господарів. У палаці чарують венеціанські дзеркала XVIII ст., неповторна підлога, чоловічий секретер... Проте найзагадковішим експонатом музею є Крісло Дракон.

...Шевченківський гай.... Личаківський цвинтар... Львів – це місто, в яке хочеться приїжджати знову і знову. Складається враження, що Львів – це «місто для двох», в яке можна здійснити романтичну втечу.

...Жовкла.... Крехів... Монах... Печерний монастир на скелі «Тимоша»... *«Схилимо голови перед нашим минулим і пом'янімо молитвою пам'ять тих, хто став знаряддям у руках Божих у створенні цього святого місця».*

...Хотин... Одне з найдавніших міст України, нещодавно відсвяткував своє 1000-річчя. Місто розміщене в Чернівецькій області. Хотин дарує адреналін та незабутні емоції! Тільки тут можна поринути у справжню середньовічну атмосферу, сфотографуватися з бійцями в автентичних обладунках, навчитися стріляти з лука, покусити середньовічну кухню.

...Хмельницька область... Кам'янець-Подільський... Його частенько називають містом-музеєм під відкритим небом, з чим я цілком згодна. Найбільша цінність міста – майже повністю збережений історичний центр, Старе місто. Незважаючи на те, що все місто вражає своєю архітектурою і створює враження, що час у ньому зупинився, одна з його визначних пам'яток виділяється на загальному тлі – це старовинна Кам'янець-Подільська фортеця.

Кам'янець-Подільський – "квітка на камені", або "перлина Поділля". Скелястий острів, оперезаний тугою петлею річки Смотрич, що тече в мальовничому глибокому каньйоні, став своєрідним природним п'єдесталом, на якому впродовж понад десять століть відомі й невідомі майстри творили справжнє

кам'яне диво. Кам'янець-Подільський і сьогодні чарує неповторною єдністю ландшафту та архітектури.

...Далі нас радо приймав дендрологічний парк "Софіївка" в Умані (Черкаська область). Численні ставки, фонтани, водоспади, скульптури, екзотичні дерева, тихі алеї... Тому, хто потрапляє сюди вперше, не віриться, що все це багатство знаходиться в українській провінції. І ще більш чарівною і романтичною здається Софіївка, коли довідаєшся історію її створення. А історія залишила нам численні легенди про кохання. Кохання стало рушійною силою, що створила прекрасний парк в Умані.

...Суботів – земля, де на кожному кроці відчувається подих історії. Замчище... Чигирин, резиденція Богдана Хмельницького.

...І от, якби нам цього не хотілося, але ми прибули до Світловодська. А це означало, що блискавично минули 11 днів, і ми розуміли, що наша унікальна, незабутня практика підійшла до завершення. Від одногрупниці Олександри, яка родом зі Світловодська, ми дізналися, що це – невелике курортне зелене місто, яке розташоване в географічному центрі України на березі славетної річки Дніпро. Назва міста Світловодськ склалася з слів "Світло від води". Саме в цьому місті, а не в Кременчуці знаходиться Кременчуцька ГЕС. Саша повела нас до «моря». І це дійсно море – найбільше водосховище на



Україні, створене людьми. Береги водойми ховаються за обрієм, як у справжньому морі, і літнього погожого дня, зі слів Олександри, можна побачити білі крила вітрил – це мореходці Світловодського яхт-клубу, які своєю майстерністю підкорили не одну регату і прославили місто на весь світ.

За час практики ми відчули і побачили скільки є всього прекрасного і ще зовсім незвіданого навіть місцевими. У більшості «слинка тече» на Ейфелову вежу чи Біг-Бен, а поряд же є стільки всього цікавого!

Отже, мандруйте, кохайте, бунтуйте. Як там в приказці? Від малого до великого?

**Катерина Демченко,
4 курс ф-ту культурології**



ЦЕНТР МІЖНАРОДНОЇ ОСВІТИ І СПІВРОБІТНИЦТВА

З новим навчальним роком продовжив свою роботу Центр міжнародної освіти та співробітництва Харківської державної академії культури, який займається підготовкою іноземних громадян для зарубіжних країн ще з 1975 року. За ці роки в нашій академії підготовлено більше, ніж 400 фахівців для 45 країн Азії, Африки, Європи, Америки.

Цього року культурно-масове дозвілля студентів, іноземних громадян, котрі приїхали до нашої країни здобувати освіти, розпочалося з вечора-зустрічі, присвяченого знайомству з Україною. На цьому заході студенти академії знайомили майбутніх іноземних абітурієнтів із українськими звичаями, культурою та символікою. На вечорі були присутні як іноземці підготовчого факультету, так і студенти-іноземці, що вже навчаються в нашій академії. До того ж серед присутніх були студенти факультету соці-

альних комунікацій, що активно допомагають Центрові в організації дозвілля для студентів-іноземців.

Сама зустріч відбувалась у гуртожитку №2 і проходила в дружній атмосфері: всі присутні мали змогу знайомитися, спілкуватися та обмінюватися культурними новинками. Незважаючи на мовний бар'єр, всі легко порозумілися.

Під керівництвом Олени Миколаївни Білик такі вечори-зустрічі будуть проходити й надалі. Невдовзі в гуртожитку № 2 буде проходити майстер-клас із української кухні для іноземних студентів, а згодом і китайської та турецької для українських. Запрошуються усі бажаючі!

Юлія Легостаєва, 3 курс ф-ту соціальних комунікацій



*«Бурсацький узвіз»,
газета для студентів
і співробітників ХДАК
Засновник – колектив
Харківської державної
академії культури
Газета зареєстрована в
Головному управлінні юстиції
у Харківській області.*

*Свідоцтво:
ХК №1520–261 Р
від 12.05.2009 року
Адреса редакції: 61993,
м. Харків, Бурсацький узвіз, 4,
Тел.: 731–32–82; 771–04–30
Тираж – 200 примірників
Видавець – ХДАК*

*Керівник проекту:
Н. М. Кушнарєнко
Головний редактор:
І. А. Куриленко
Редакційна рада: О. М. Білик,
К. Демченко, Д. Ічетовкін,
А. Перевозник.
Комп'ютерна верстка та
дизайн Н. Ю. Васильєвої*